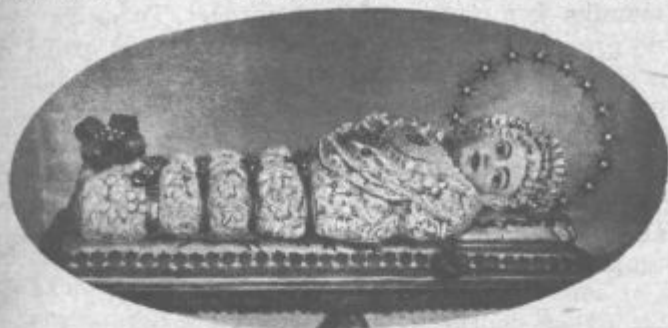




Marijikin ogracek

Izhaja vsak mesec 8.

Vrejuje ga na čast Deteti Marijki: Klekl Jož., vp. pleb., Črensovci
Cena: na skupni naslov 4 Din letno, na posamezni naslov: za naročnike Novin i Mar. Lista 5 Din. Za naročnike samo Mar. ograc. 10 Din letno. V inozem. se pošilja z M. Listom brezplačno.

Marijikino ime

Zadnjič ste čüli, draga dečica, da pomeni reč Marija, Marijika, gospo, vladarico, kralico. Pomeni pa tüdi bridkost. Marijino ime je znak velike bridkosti. Niedna mamika na sveti ne tak bridko jokala zavolo svojega deteta, kak Marija. Gda bi mela sineka poroditi, nišče njej ne da prostora. Gda ga v cerkvi prikaže i ga šče veselo nesti na dom, mora ž njim bežati v tüji Egipt, onak bi ga moro kruti Herod. Gda sinek v 12 leti obprvim ide ž njov v cerkev, se zgübi i ona ga tri dni išče s potrüm srcom. Gda odraste i vči lüdi na pravo pot, štera k Bogi v nebo pela, ga zmerom ošpotavajo, preklinjajo, preganjajo, ga sünjavajo i kamenje pobirajo, da bi ga ž njim vmorili. Po triletnih navukaj, po jezeri čüdaj, z šterimi je lačnim dao jesti, žednim piti, betežnim zdravje, mrtvim življenje, ga zgrabijo, zvežejo, zbičajo, z trnjom koronajo, na križ razpnejo i vmorijo.

Sirota mamika je mrtvoga dobila v naroče! Tužna ga je spre-
vodila do groba i z žalostnim srcem se vrnila od groba domo.
Jezuš je bio vse njeno: vmorili so njej ga. Britka je bila njena
dūša, bole britka, kak so vsi žuči i pelini sveta. Prenašala je
pa to bridkost za nas, ka bi nam njeni sin, naš boži Zveličiteo,
Jezuš Kristuš, odpūsto grehe. Na velki petek pogledni, drago
dete, grob Jezušov i spomni se pri njem njegove žalostne ma-
tere Marije, ki je i tvoja. Obečaj njej, da boš z lūbezni do nje-
noga Jezuša i nje vse mirno trpelo.

Tolaži Jezuša

Oh da bi ti znao, kak strašno krivico delajo Jezuš i brez-
verski i pokvarjeni lūdje. Neščejo bogati dūhovnike, da bi tak
živel kak oni predgajo po Kristušovej zapovedi. Raj delajo to,
ka se jim samim dopadne. Moliti neščejo, v cerkev ne hodiyo,
preklinjajo, lumpajo itd. Vse to Jezuša strašno boli. On nas
vse tak rad ima, da je dao svoje življenje zato, ka bi nas rešo
pekla. Slabi lūdje pa to lūbezen povračūjejo s tem, da ga ne
bogajo i se norca delajo z Njega. Jezuš vse to vidi i mirno
prenaša, čeravno ga boli.

Zato ga pa moremo mi raj imeti i ga tolažiti. Kak ga bomo
tolazili? Tak da bomo vsakši den pazili, da ne včinimo nikaj
takšega, ka njemi ne bi bilo povoli, ka bi ga žalostilo. Znam da
te dostakrat zadenejo kakše nevole. Rad bi napravo to ali ono,
pa ne smeš, rad bi šo po vesi, pa te mati ne pūstijo. Ob takšoj
priliki se premagaj — iz lūbezni do Jezuša, ki te vseširom gleda
i s tem Njemi napraviš velko veselje. I On ti to gvišno povrne
z bogatim plačilom. Dao ti bo moč, da boš vse svoje nevole z
lehkotov prenašao i boš vsikdar veseli pa zadovolen. Če se pa
včasi le zgodi, da ga žališ po svojoj neopačnosti i si ga zapūsto —
o potom njemi pa le odkrito povej, da si ne mislo nikaj hūdoga.
Prosi ga naj ti odpūsti i obečaj Njemi, da ga več ne boš žalostio,
nego boš njemi samo veselje delao. Včasi zajtra, gda vstaneš,
se prekriži i zmoli kratko jūtranjo molitev. Bar očenaš i zdra-
vomarijo i skleni, da boš se celi den ogibao slaboga guča, sla-
boga dela. Če pa potom denok nesi vsega napravo, kak si
skleno, ne obvūpaj, nego včasi na novo obečavli Jezuš i po-
kornost i ga prosi pomoči pa se večkrat spovej i prečisti. Tak

boš pomali pa gvišno vsikdar bole močen v boji proti šatani. S šatanom se družijo slabi ljudje, grde knige, zamazane podobe itd. On de ti pa na sodni den pravo: Hodi z menov v nebesa, gde boš na veke moj prijateo, kak si bio te, gda si šče mali bio.

Pijančüvanji boj!

Što pije zmerno i po pameti naj njemi Bog blagoslovi.

Odločno pa moremo voditi boj proti alkoholizmi, to je proti nezmernosti, kak zdaj vlada med ljudstvom. Velko je število žrtev alkohola, ali dovolimo, draga dečica, da se še povekša? Ne! Nova doba mora nastopiti! Novo življenje moramo začeti, lepše i boljše od zdajšnjega!

Popunoma naj se vzdržijo alkohola deca. Starši zapomnite si: Kem dele bodo vaša deca od pijače, s tem bole bodo nedužni, pridni i poštene; manje vam bodo delali skrbi i bridkosti. Zato jih nikdar ne trücajte z pijačov!

Zato, draga dečica! Skrbi za sebe, lübi brata — zdigni ga, odpri mu vrata! — Odpri srce, odpri roké — zbriš bratovske suze — sirotam lepšaj križ!

Na te način:

V srcih ljubljenih rojakov
klj seme plemenitih rož,
da bomo narod poštenjakov,
da bomo narod vrlih mož!

Marija vsa prečista i ponizna!

Prelepi tihi Nazaret, rožno mesto po slovensko. Skrito med bregami počiva. Zasenjavo bele hiše gledajo v svet. Tam pa v maloj hižički v preprosto sobi najlepša Devica moli Gospoda. Opravlja svoje vsakdešnje opravilo i moli. Pa naednok svetloča razsvetli sobico. Angelski mladenec nebeske lepote pozdravi Devico. Razodene njoj najvekšo skrivnost svete Trojice: da bo postala boža mati i bo Devica ostala. Vsa ponizna skloni glavo i vüsta njoj šepečejo: »Zgodi se mi po tvojih rečaj! Süžbenica tvoja sam, Gospod!« Zgodovinske reči so bile to: začetek našega odrešenja. Angeo je veseli neseo Marijine reči pred boži stol. Devica pa je hvalila Boga. Šče vekši mir je pla-

vao nad Nazaretom. Kak da bi vsa narava poslušala i strmela med tem, ka se je pravzdaj zgodilo.

Devica i najponiznejša dekla Gospodova je postala boža mati. Ne si je Bog odebrao za mater kakše kralice. Odebrao si je Marijo, ki je bila vsa prečista i ponizna. S tem je Bog pokazao, kak ceni, poštuje čistost i ponižnost. Bog šče, da smo tudi mi čisti i ponizni.

Marija je bila brez madeža, to je zamazka, brez vsake sence greha. Posebno je bila zvišena nad nečistim grehom. Njeno življenje je bilo kak rast bele lilije. — Dūša tvoja je bila — drago dete — pri sv. krsti kak bela lilija. Ali je šče zdaj? Ali je pa hūdi dūh, ki hodi okoli i jemle lilije z dūš, tudi tvojo lilijo lūčo v blato? Mladenček i dekla, poglej si v dūšo: ali je šče bela, ali jo je ne zamazao nečisti greh. Če jo šče maš, čuvaj jo! Marijo prosi, da ti jo bo pomagala čuvati. Če je pa se komi povejnola? Prosi Marijo, da njemi pomaga vsaditi v srce belo lilijo pokore, da bo vsikdar od zdaj naprej v skušnjavah zvao Brezmadežno na pomoč. Mariji se zroči vsega!

Marija je bila vsa ponizna. Bila je tak sveta, pa vseedno najponiznejša. Znala je: vse, ka mam, je od Boga. — Kakši (ali kakša) si pa ti? Ali se ne hvališ i ščeš samo, da bi te drugi hvalili? Če te što po pravici pokara, njemi ne zameriš? Gizdaviš se lahko z oblekov? Ponašáš se s tem, da si pametnejši ali bole vučen kak drugi? Gizdaviš se s tem, kak si bogat? — Malo pomisli: vse, ka maš, ti je dao Bog. Bog ti je dao pamet, zato se njemi zahvali. Brez božega blagoslova si ne bogat. Bog ti lejko vse odvzeme. Zakaj bi se pa s seov hvalo? Boga hvali za vse dobrote!

Devica ponižna! Kda obhajamo spomin svetoga trenutka, začetek našega odrešenja, te prosimo, da nam pomagaš pogasiti v nas ogenj nečistosti i vmoriti v nas zver gizdosti, da bomo dosegnoli večno življenje!

Zvezdice

7. Faustov hlapec.

V nekoj pripovedki čtemo, da je meo alkimist Faust v svojoj delavnici knige, s comprnjaškimi rečmi, s šterimi je zlehka pozvao z pekla vrage. Da njegov radoveden hlapec ne bi prišeo

do knjig, je delavnico vseli zapro doli, gda se je kama podao. Neki den je pa, nišče ne ve zakaj, pozabo zaklenoti delavnico, pa je odišeo po vesi. Hlapec je to opazo, stopo v delavnico, odpro comprnaško knigo i začeo šteti naglas edno tam napisanih formul. Ne šče cele prečteo, kda se je prikazala precí velika vnožina vražičov i je začela plesati okoli njega. Hlapec je bio jako zadovolen, preveč se njemi je dopadnola igra vražičkov. Da se pa človek vsega navoli. Tak se je tudi on navolo plesa vražičkov. Odpro je zato drugo knigo i je začeo šteti z nje. Komaj pa prečte edno formulo, začuje močen ropot i cinkanje žmetnih verig. Vražički so preminoli i na njihovo mesto so stopili s sikanjom i z žveplenim smradom napunjeni grdi, čarni vrazje, da je hlapca groza obišla. Ti pa namesto, da bi ga razveselajavali, so ga začnoli mučiti. Šteri ga vlačo za nos, šteri za viha, drugi pa pali za noge, eden ga je začno plüskati, drugi pa brsati. Hlapec je brećao, zvano na pomoć, se brano, da pa vse zaman. Znao je, ka med comprnaškimi knjigami je tudi tista, z štere rečmi bi se lahko rešo te nevole, neje pa znao, štera je ta kniga. Vzeme zato edno tak po štimi i jo začne šteti. Bouše bi bilo, če toga ne bi vćino. Komaj je najmre prečteo en sameren stavek, že se je prikazalo puno zamazanih i smrdećih vragov, ki so ga med sebe vzeli in ga pokrili z vsakovrstnov smrdećov nesnagov. Gda bi se siromaček že skoro zadüšo, je stopo v pravom ćasi v delavnico Faust. Malo ga je šče püsto v vražjih rokaj, se dobro nasmejao i ga skregao rekoć: »Prav je tak!. Zakaj si me ne šteo bogati i potreti svojo veliko radovednost. Le drži to sladko božanje, le pridihavli to prijetno dišavo! Odsehmao boš bar ćeden!« Nato je vzeo pravo knigo, prečteo par stavkov i rešo nesrećnoga. Siromak hlapec je na sredi delavnice ležao bole mrtev kak živ.

Ta pripovedka postane zgodba, zgodba ki se žalibog den za dnevom ponavlja, gda na mesto Faustove delavnice pride naša domišljija, prido naše misli i žele, na mesto radovednoga hlapca pa naša vola. I tak se zgodi, ka v grešno reć privolimo i pridejo hüdi dühovje, ki pećejo i žgejo našo düšno vest v tom življenji i če se ne spokorimo, na drugom sveti našo düšo i telo v večnom ognji.

8. Ne vüpaј v samoga sebe!

Med mnogimi ladjami, štere so se razbile, je bila najnesrečnejša »Titanic« leta 1912. Titanic je ime največjega angleškoga parnika (hajova), šteroga ogenj žene. To ime so njemi dali ne samo zavolo njegove grozne velikosti — titani so bili najmre grozno veliki i močni ljudje — ar je spodoben bio ednomi plavajočemi varaši — liki to ime so njemi dali tudi zato, ar so bili osvedočeni, ka ga ne doleti nikdar nikša nesreča, ka se ne de mogeo vtopiti. I da se ne bi mogeo vtopiti, so ga razdelili v več prazni oddelkov, štere bi v nevarnosti z električnov silov lahko hitro spozaprl i čeravno bi se kumpi predrl i, to je spodnji deo ladjinoga tela, bi ti prazni oddelki vseedno gordržali celo ladjo. — Velikanski Titanic je po velikanskoј slovesnosti otvoritve začeo plavati na svojoј prvoj poti proti Ameriki. Skoro celi svet je znao za njegovo veliko vrednost i za den odhoda. Ta prva pot bi mogla biti, kak so vsi z gotovostjov pričaküvali, pot slave angleške ladjedelne industrije. Postala je pa pot nesreče. — Gladko je šlo naprej. Naednok se samo prikaže ledena gora, štero so ne pravočasno opazili, i je na dvoje vrezala telo velikanske ladje ravno v tistom hipi, kda se je nedelni den najbole veselilo, pilo i plesalo. Kapitan je posküso zapreti vse prazne oddelke, pa ni eden ne se je dao zapreti. Vsi bi se potopili, če ne bi pravočasno zvali po Marconijovom brezžičnom telegrafi drugje ladje na pomoč. A te so tudi samo en deo potnikov mogle rešiti, vse drugo je najšlo smrt v ošolenih valovaj morja. Gda so iskali vzroke nesreče, so dognali, ka je glavna falinga bila to, ka so stražarje ne dobro pazili in ka dveri znotrašnjih oddelkov neso bile zadosta namazane i zapirači izküšeni.

V jakosti smo mi vsi spodobni Titanici. I mi smo remek delo ne človeče umetnosti, nego bože modrosti. Tüdi mi mam o eden notrašnji oddelek, s šteroga pomočjov nam je mogoče rešiti se potopa grehov v skušnjavaj. Naša vola je te notrašnji deo. Če zovemo na pomoč v skušnjavaj, te se zaprejo vse dveri, skoz šterih bi mogeo priti greh v düšo. Pa idemo tudi mi na pot življenja vsi, kda smo šče mali, mladi. Tüdi mi se vüpamo, da srečno prebrodimo morje našega življenja. A zgübleni smo, če na sebe zavüpamo. Če Mariji damo v roke ladjico svojega življenja, nas ona srečno pripela v pristanišče večnoga življenja.

Boj z velkov kačov

Bilo je to tam deleč v Indiji v misijonaj. Naši slovenski misijonarje preobračajo tam pogane. S kakšim veseljem se mladi Indijanci oklenejo naše vere. Kda so v kakšoj nevarnosti, te pozovejo na pomoč svojega angela čuvara. Poslušajte edno zgodbo od ednoga dobroga, mladoga Indijanca. Svojemi misijonari jo je povedao:

Dve vōri vkrej od naše vesi je sredi velke šume vekši prostor prazen, brez drevja. Tam so visike skale i divje pečine obraščene z niskim grmovjom. V tom grmovji se skrivlejo zavci, veverce i šče dosta drugih takših živalic. Šo sam ta z lokom i puščicami, ka bi kakšega zavca dobo. Komaj sem prišeo v šumi do tistih pečin, zapazim v skali temno luknjo. Idem malo bliže, ka bi pogledno, ka je notri. Naednok priplezi z luknje grozna, velka kača i z velkov hitroščov beži ravno proti meni. Od groze i straha sam trepetao. Jes se hitro obrnem i začnem bežati po skalnatoj steni gor. Kača pa za menov. Ne sam šče prišeo gor do kraja pečine, sam že bio tak zmantrani, ka sam vküper spadno. Samo kakših dvajsti metrov za menov pa je kača z velkov nagloščov bežala proti meni, ka bi me požrla. Te pa zberem svoje zadnje moči vküper, vstanem i skočim na visiki kamen. Kača se je že čisto blüzi priplazila. Hitro pripravim lok i puščico, pozovem na pomoč svojega angela čuvara i kda je že kača vzdignola glavo proti meni, strelim puščico i kačo zadenem ravno v glavo. Začnola se je strašno sükati i metati. Na te način si je štela puščico izdreti iz glave. Pa je ne mogla. Kak mi je od veselja bilo srce, kda sam vido, da me je moj angeo čuvar rešo.

Skočo sam s skale, zgrabo hitro eden debeli bat i začno po kači zabijati, kak sam najbole mögeo. Žmetno je šlo, pa vseedno sam jo bujo. Kača je bila jako duga, debela pa tak, kak jes prek pojasa. Či bi me zgrabila prle, kak sam njoj pognao puščico v glavo, bi me požrla kak žabo.

Zvezao sam njej srobot okoli glave i je odvlekeo domo. Kožo sam z nje potegno, jo napno i posüšo.

Koža je duga pet metrov i po metra šörka. Če pride što k nam, njemi moji starši pokažejo kožo i pripovdjavlejo, kak me je angeo čuva rešo. Od toga časa nikdar ne pozabim na svojega angela i tüdi nikdar ne bom.

Katoličanec v cerkvi

Skoro v vsakoj našoj vesnici se zdigavle proti nebi beli tören. Kaže nam, da je v nebi naša prava domovina i tüdi znači, da je poleg njega najlepša i najvekša hiša v vesi. Ta hiša pa je stanüvanje samoga Boga, ki je tam noč i den, skriti pod podobov beloga krüha. Te boži hram je pa tüdi zato, da se v njem zbiramo i častimo Boga. To je hiša molitvi. Ne smemo nikdar pozabiti: cerkev je hiša boža i kraj molitvi.

Vsemogočni Bog, krao vsega stvarstva, si je odebrao cerkev za svoje prebivališče. Tam v cerkvi je i čaka, da pridemo k njemi. Kda mamó kakšo velko prošnjo, te se obrnemo na krala, naj nam pomaga. H krali te idemo, da se njemi zahvalimo za skazano dobroto. Bog je pa najvišešnji Krao, zato se na Njega obračamo v vsej prošnjaj. Ka mamó, je vse Njegov dar, zato se Njemi spodobi tüdi najvekša zahvala. Svoje prošnje i zahvale pa zročamo Bogi v cerkvi.

Cerkev je tak kraj molitvi. Na troni v tabernakli kralüje i nas poslüša. Vidi nas v srce, vidi naše obnašanje i mišljenje. Če bi prišli k zemelskomi krali, te bi jako pazili na svoje oponašanje. Če pa pridemo k nebeskomi Krali, pa moramo ešče bole paziti na svoje misli i oponašanje.

Skrbno moramo paziti na misli, ki morajo biti tam, kde smo mi, to je v cerkvi. Nikdar si teda v cerkvi ne premišlavli, gde boš vütro hodo ali ka boš za večerjo jela, pa drügi takši stvari, ki ne spadajo v crekev. Odvrni misli od vsega zemelskoga, bar v cerkvi pozabi na vse nevole i povzdigni düšo k Bogi!

Obnašanje pred večnim Kralom mora biti spodobno, nad vse lepo. Kleči i pobožno moli, roke skleni i gledaj na oltar, ne brigaj se za drüge lüdi. Ne pa da bi stao kde odzaja v kakšem koti kak lipov bog i se ne brigao, ka se godi na oltari ali pa se sünjavao sredi po cerkvi, ka šče drügi ne mogli moliti. Premagajmo sküšnjave, ki nas ščejo odvrniti od molitvi i nedajmo se mešati v pobožnosti!

Dečki i dekle, ali je naše obnašanje v cerkvi takše, kak bi moralo biti? Večkrat si od toga spitajmo düšno vest, ki nam po pravici pove. Če je dozday ne bilo prav, naj bo pa odsehmao, da bomo postali bouši, istinski katoličani!

Jezus moj!

Duša moja
brez pokoja
tiho joče,
k Tebi hoče,
Jezus moj!

Z mano hodi,
v srcu bodi,
da ne zajdem
in Te najdem,
Jezus moj!

Naj le vzori
bodo gori
me vodili
k Tebi, mili
Jezus moj!

Moč najsvetejšega kruha

(Za god poljskega kraljeviča Kazimira 4. marca)

Živel je na Poljskem nedopovedljivo lep kraljevič v svilo in škrlat oblečen in nosil je na glavi zlato krono. Ime mu je bilo Kazimir. V prekrasnem kraljevem gradu je imel vse na razpolago, karkoli si je pozelel. Vse ga je spoštovalo in se mu globoko klanjalo. Kazimir pa je izbral iz tega sijaja in bleska tisto, kar je bilo v kraljevem gradu najsvetejše in najbolj važno: mali, mali tabernakelj z Jezusom v grajski kapeli. Takoli si je misli dobri deček: Zunaj je sijaj umrljivih ljudi, tu pa je sam večni Bog, obdan od angleskih zborov. Ta misel ga je neprestano vleka v kapelo. Če ni bil pri starših ali sorodnikih zadržan, ali če ga ni domači učitelj poučeval, se ni mogel zdržati, da ne bi stekel za nekaj trenutkov v kapelo Jezusa pozdravit. Celo ponoči, kadar se je prebudil, je skrivoma vstal in šel pred tabernakelj. Ko je prejel prvo sv. obhajilo, so priredili na dvoru veliko slavnost. Toda ves zunanji blesek ni imel za Kazimira nikakega pomena. Njegovo srce je vriskalo. Ali more zemlja sploh še kaj dati, če je Bog v srcu? Od tega dne je bil svetemu kraljeviču ljubi Jezus vsa sreča in vse življenje.

Zdaj je pristopal Kazimir zelo pogosto k mizi Gôspodovi. »To mi je ljubše«, je dejal svojemu dvornemu učitelju, »mnogo ljubše kot lov, igre, ples in vse druge zabave.« Zelo rad je sv. Kazimir tudi stregel pri sv. maši. Čim bližje je bil Jezusu, tem srečnejšega se je počutil. Da bi vsi ministranti tega svetega

mladeniča hoteli posnemati — kakor angeli bi stregli pri sveti maši.

Sveto obhajilo pa je rodilo v Kazimirovem srcu čudovite sadove: pred vsem nežno ljubezen do nebeške Matere Marije. Zakaj ljubezen do nje je najboljša obramba v življenju. Kazimirov obraz je bil zmerom jasen in smehljaajoč, priča njegove nedolžne duše. Ker je kraljeval v njegovem srcu Odrešenik, je zlahka izvrševal dobra dela. Ni mu bilo težko ubogati, krotiti jezo, vdano prenašati težave in neprijetnosti. Najlepši cvet njegove duše pa je bila sveta čistost. Brez velike moči ne more nihče ohraniti te lepe čednosti. Kazimir je dobival moč pri svetem obhajilu. Nekoč je dejal: »Če bi moral zgubiti ne samo enega, ampak tisoč življenj, pa bi rajši vsa ta življenja zgubil, kot pa nedolžnost, ki sem jo Bogu obljubil.« To je beseda, ki je vredna kraljevega svetnika. Gospod je kmalu vzel sv. Kazimira v nebesa. Kar je preveč lepo in nežno, ne sme predolgo ostati sredi hudobije sveta. Kazimir je umrl 4. marca 1484, šele 25 let star.

Kako žalostno je v naših dneh na svetu. Tisoče otrok je brez vere in polnih hudobij. Kaj bo z njimi, ko dorastejo? Kaj bo z njimi, ker nimajo v srcu močnega Jezusa? — Pa ti, prijatelj moj, povej mi, kaj bo s teboj čez 10 ali čez 15 let? Ali boš nezvest, zapuščen, ali pa boš junak ljubega Jezusa? Že zdajle bi se glasno zjokal nad teboj, če bi vedel, da boš na Jezusa pozabil, da ga boš sovražil in sramotil. To pa se ne sme nikdar zgoditi. Pristopaj pogosto k sv. obhajilu, pa boš postal močen v dobrem in velik v zvestobi.

Širiteli i širitelice!

Lani decembra smo vam razglasili, ka tisti širitelje i tiste širitelice vgonijo vganko, šteri ali štere dobijo **največ novih naročnikov i plačajo za prve 3 mesece od vsakoga naročnika 1 Din.** Do konca marca, najkesnej do vüzma naj prijavi v Črensovce na vredništvo M. ograçeka vsaki širiteo i vsaka širitelica, ke-liko novih naročnikov je priraslo i četrtletno naročnino v celoti naj plača. Pet prvih, ki bodo največ naročnikov dobili i plačali naročnino, dobi za dar lepo knigo za čteti, svinčnik i notes. Zdaj si pa te nabrüsite pete, mali širitelje i širitelice! Idite k velikim dečkom i deklam tüdi, pa njim povejte: **štiri dinare na**

leto zmorete, pa dobite za nje 192 strani lepoga čtenja. Vsako hišo obiščite! Lübezen do Marijike naj vam ne da miru! Do vüzma najkesnej pridite z velikim šeregom novih naročnikov i z velikov turbov naročnine. Jeli, ka bo?

Noni in Mani

Islandska dečka. Povest. — Spisal Jon Svensson S. J.

(Dalje.)

Zato sta nama oče in mati odločno prepovedala veslati na sever okoli nevarnega rtiča Oddeyri. Tega midva tud nisva hotela, a bila sva že blizu nevarnega mesta. V mladostnem brezskrbju sva se tako utopila v svoje načrte v igranju na flavto in o ribah, da nisva na nič drugega mislila.

Vzamem flavto in rečem Maniju: »Zdaj pozor, glej v vodo in dobro pazi na ribe, jaz bom pa sviral. Glej, ali morda ne pridejo na površje.«

»Dobro, Noni; a zdaj začni svirati!«

Mani se nasloni čez rob čolna in jaz začnem svoje najlepše. Dolgo sva bila tako, z vedno večjo vnemo. Najmanjši mehurček, najneznatnejše gibanje na vodni površini sva opazila. Nič drugega nisva videla, nič slišala, na nič drugega ne mislila ko samo na ribe, ki jih bova privabila. A ribe se niso menile za najino pričakovanje in so ostale v globini.

»To je pa vendar čudno, kako dolgo nič ni«, spregovori naposled Mani. Tudi meni je že pohajala potrpežljivost. Kaj pa, če naju je Arngrim za nos vodil? Ne, ni mogoče! Saj je rekel tudi, da moram vztrajati, čeprav bi rib dolgo ne bilo. Obupati torej nikakor še ne smem.

4. V smrtni nevarnosti.

Ko sva tako svirala in gledala v vodo, nisva nesrečneža niti opazila, da se je nebo že davno pooblačilo, da je vreme postalo vlažno in se zmrazilo, da se siva megla, ki se je spustila med naju in med kopno, vedno bolj zgoščuje in vse okoli zavija v neprodiren in otesnjujoč mrak; in, kar je bilo najhuje, nisva niti opazila, da se je oseka že pričela in da je močan tok pograbil najin čolnič in ga zanesel ven mimo rtiča Oddeyri.

Z veliko brzino sva plula na globoko morje. Mani je prvi opazil nevarnost. »Noni«, zavpije nenadoma, »kaj je to! obale ne vidim več!«

»Kaj! Obale ne vidiš več?« odgovorim preplašen in pogledam na vse strani. Res nisem videl nič drugega ko samo neprodirno sivo meglo.

»O moj Bog!« vzkliknem. »Izgubljena sva!«

Vržem flavto v čoln in zgrabim v obupu in strahu za vesli. »Mani, navрни hitro čoln proti mestu!«

Takoj stopi na svoje mesto, a nato me vprašujoče pogleda in reče: »Toda v kateri smeri je mesto? Ne vem, kam naj krmarim.«

Ozrem se okoli, da se razgledam. Toda zaman. Prav nič nisem mogel vedeti, kje je jug ali sever, vzhod ali zahod. Premišljam in premišljam in kmalu sprevidim, da naju je oseka zanesla že tako daleč na morje,

da ne bova našla ne na vzhodu ne na zapadu ravnega peščenega brega, temveč kvečjemu strme skale, moleče naravnost iz vode. Ne da bi se torej mogla izkrcati, tudi če bi se nama posrečilo doseči breg. Kaj naj počnem? Daleč na jugu je bilo mesto. Še vedno sva plula proč od njega in sicer s silno brzino. Bila sva torej v veliki nevarnosti za življenje.

Mani je sedel pri krmilu in gledal objokan name. Saj sem bil jaz tisti, ki je določil, kaj in kako. Naposled mu rečem:

»Mani, ali si res nič ne moreš misliti, kje bi utegnil biti jug?

Pogleda na desno in potem na levo in pomisli. Končno strese z glavo in reče: »Ne morem razpoznati, Noni.«

»Potem nama mora Bog pomagati; zakaj tudi jaz ne vem, kje sva.«

Nekaj časa sediva mirno in strmiva v neprodirno meglo, ki je bila vedno bolj gosta. Nato poprimem spet za vesli in rečem:

»Storiti hočem vsaj, kar mi je mogoče. Veslal bom naprej na slepo srečo.«

Nekaj časa sem se trudil z vso silo. Čoln je drčal urno čez mirno gladino. Toda kam? Tega nisva mogla dognati.

Ali greva proti skalam na zahodu ali vzhodu? Ali veslam proti toku naproti mestu? Tedaj bi ostala vedno na istem mestu: kajti sile toka nikakor ne morem premagati. — Ali morda veslam proti severu? Tedaj bi plula vendar naravnost z deročim tokom in jaz naj še pripomorem, da naju čimprej zadene zlo?

Take misli so mi nazadnje vzele vse moči.

Potegnem vesli zopet v čoln, stopim k Maniju in sedem k njemu.

Nekaj časa sediva skupaj molče. Nato reče Mani:

»Zakaj pa ne veslaš več?«

»Saj nič ne pomaga, ker ne vem, kam naj veslam, in ti tudi ne veš.« Mani molči.

»Strašno je to!« pravi čez nekaj časa.

Da, strašen je bil najin položaj!

Sedela sva skupaj in nemo gledala na ribe, ki so ležale pred nama.

Čez nekaj časa Mani pogleda name. Imel je solzne oči.

»Ubogi Mani!« rečem jaz in mu stisnem nežno roki. Čutil sem, da ga zebe.

»Tebe zebe, dragi Mani. Roke imaš tako mrzle in tako bled si. Ali se slabo počutiš?«

»O, ni tako hudo, Noni. Ampak zebe me pa res zelo.«

»Ubogi bratec, kako mi je hudo, da ti ne morem pomagati!«

»Saj kmalu preide, Noni.«

Jaz sem si pa mislil: žal, da ni temu tako. To je šele začetek trpljenja. Vendar tega nisem na glas povedal. *

Vlažnost in mrzota sta postajala vedno hujša in tudi tako čudno temnilo se je.

Je li bilo že ponoči, ali pa je bila le megla tako gosta? Tega nisva vedela, nič nisva vedela, koliko je ura.

Pritisnem Manija k sebi, da bi ga malo ogrel. Saj sem imel malega bratca tako rad in ga nisem mogel gledati v trpljenju!

On položi glavo meni na prsi in zapre oči.

Tako sva sedela dolgo.

Pogledam ga ... ah, nič mu ni bolje.

Obraz, drugače vedno zdravo cvetoč, mu je vedno bolj blede.

Kako me je peklo radi moje lahkomišljenosti! Saj sem bil jaz kriv, da trpi.

Naposled pogleda in vpraša:

»Ali se breg še ne vidi?«

»Ah ne, vedno naju še nese proti morju.«

»Kako je mraz! Rad bi spal, pa me preveč zebe.«

Vsaka njegova beseda me je zbadla v srce. Toda kaj naj storim?

Nisem imel odeje, da bi malčka vanjo zavil.

Tedaj se domislim, da imava v žepih potice in rozine. To bi lahko pomagalo, če že ne proti mrazu, pa vsaj proti lakoti.

Zato vprašam Manija:

»Ali nisi lačen?«

»O pač, a mraz mi je še bolj.«

Nasvetujem, naj bi malo pokusila potico in rozine. Mani je bil vesel tega nasveta in pospravila sva skoro vso zalogo.

Nekoliko je pomagalo. Čutila sva se zopet nekoliko okrepcana. Toda mraz je še vedno pritiskal.

Tudi mene je zelo zeblo.

Še enkrat primem Manija za roke; bile so ledenomrzle in obraz mrtličkobled.

Ustrašim se. Moram mu pomagati! Tedaj mi pride pametna misel. Imel sem precej topel suknjič. Hitro vstanem in si ga slečem.

»Mani!, mu rečem, »daj, da ti pomagam obleči svoj suknjič!«

»Ne, Noni, nikar tega ne delaj, sicer sam zbolim.«

»Nič se ne boj! Mnogo sem starejši od tebe in lahko več prenesem. Na, obleci si moj suknjič!«

»Ne, bojim se, da ne prebijem v tem mrazu brez suknjiča. Le obdrži ga!«

»Kaj! Jaz da ne prebijem? Ne pomniš več, kako sem bil lani na poti med Akureyrijem in Holsom več ur v snegu?«

»Že, pa si vendar takrat zbolel.«

»Zbolel sem, pa sem čez noč tudi že okreval. Že drugi dan sem bil zdrav ko riba.«

Končno se le uda. Oblečem mu suknjič čez tanko oblekco in ga dobro zapnem. Nato sva sedela spet na sedežu ob krmilu in sva se dobro tiščala. Skušala sva zaspati in sva sedela z zaprtimi očmi.

Za nekaj časa pogledam na malčka. Zdelo se mi je, da mu je bolje. Gorki suknjič mu je gotovo dobro del. Tega sem bil tako vesel, da sem skoraj pozabil, kako zelo mene samega zebe.

Čeprav je Mani mižal, se mi je zdelo, da ne spi.

»Ali si spal?« ga vprašam s pridruženim glasom. Mani odpre oči in odmaje z glavo. Nato se zravna in pravi:

»Veš, kaj mi je prišlo na misel?«

»Ne. Kaj neki?«

»Da ne moreva zaspati, je krivo to, ker nisva še odmolila večerne molitve. Mama pravijo, da človek dosti prej zaspi in bolj mirno spava, ko je že odmolil. — Ali ne bi še midva, Noni?«

»Da, pa moliva skupaj!«

Poklekneva in zmoliva najprej vsak zase večerno molitev, ki smo jo bili vajeni moliti doma, preden smo šli spat.

Ko sva končala, ga poprosim, naj moli še nekaj tistih pobožnih otroških molitev, ki se jih je zadnje čase naučil od mame, in ki jih jaz nisem znal na pamet.

(Dalje prihodnjič.)

Vganke

Dare dobijo

Obečane dare za rešitev vgank 11. snopiča preminočega leta dobijo: **Zver Štefan**, Odranci, hš. 251, edno čislo na uredništvu v Črensovcih; **Kreslin Matilda**, G. Bistrica, istotak dobi lepo čislo v Črensovcih na uredništvu. — V Soboti, Križova 4, pa dobijo svetinjice Nevtevene Device sledeči: **Korošec Gizela**, Šilinci, **Jablanovec Lajoš**, Bakovci, **Prkič Roza**, Noršinci, **Drvarič Marija**, Satahovci, **Tišlarič Mariška** in **Škafar Franc**, oba z Sobote. Svetinjice so blagoslovljene. Korošec Gizela, štera je daleč, naj oprosi koga, ki de v Soboti hodo, pa njej te prinese svetinjico. Svetinjico si obesite na šinjek pa jo vsaki večer i vsako jutro küšnite pa pravite: Marijika, brez greha poprijeta, reši me smrtnoga greha!

Rešitev vgank januarske številke

I. Odpri roke, odpri srce,
Zatiraj bratovske solze!

II. Že solnce je za gore zašlo!
Zagrnil mrak je hrib in dol.
O da bi tudi srce našlo
uteho, mir, za svojo bol.

Rešili so pravilno: **Kolar Bara**, Črensovci, VII. šolsko leto, vučenka. — **Josip Gutman** z petimi tovariši, Gerlinci hš. 35, p. Cankova. Piše, da se njemu dopade M. ogracek pa tudi njegovim starišom, šteri neščejo čteti nikaj slaboga. Obeča, da bo si rad glavo tro i rešavao vganke. — Odgovor stricov se tak glasi:

Prav je tak, dragi Joško! Ali edno žalostno reč mate v Gerlincih. Dosta hiš nema ali nikšega krščanskoga čtenja ali pa slabo čte. Tak nam glasijo celo, ka tisti, ki slabo čtejo, sad toga slaboga čtenja ozvünaj že kažejo z svojim gučom i svojim djanjom. Pa nači biti niti ne more. Kakšo hrano vživle düša, tak raste. Vi mali dečinski šereg morete iti od hiše do hiše i razširiti naše krščanske domače liste. To je misijonsko delo, štero Bog v obilnosti plača. — **Cigan Agica**, Beltinci hš. 201. Piše, da je Ogracek včasi prečtela, kak ga je do rok dobila i ka njej stariše radi dajo peneze za te lepi list. Strici se tüdi z globočine srca zahvalüje, ka tak skrbijo za dečinske düše. — **Draga Agica!** Stric se ti zahvalijo za lepe vrstice i te prosijo, živi po navukaj, štere najdeš v Ograceki, posebno pa rada mej i verno bogaj svoje stariše, ki ti tak radi naročajo dobro čtenje. — **Poredoš Marjeta**, Pertoča, p. Rogaševci: Pišeš, da so ajta betezni. Lepo moli za njih pa jih daj po strici prav srčno pozdraviti. **Šarkan Alojz**, Krašče 41, p. Cankova: Pišeš, da ti je dosta misli i reči šümelo po glavi prle, kak si pravo zadeo i se vüpaš, da ti bo drugoč ležej vse šlo. Strici pa želeš zdravje i njim pošilaš lepe pozdrave. — Prav pišeš, dragi Lujzek. Vsako delo se nas prime po večkratnoj vaji. Če se vadimo v slabom, slabi postanemo, če v dobrom, dobri. Tüdi jaz dam vse tvoje z tebov vred pozdraviti i vam vsem želem vnogo božega blagoslova poleg trdnoga zdravja. — **Durič Ana**, Gerlinci hš. 118, p. Cankova: Pozdrave mi pošilaš od Marije, zlate mamike i mi naznanjaš, da je v Ograceki jako lepo za čteti. Prav maš, draga Anika, Marija je zlata mamika! Vsi jo mejte zato radi i njej na veselje i bodite, kakša je ona bila: čisti, trezni, ponizni i pobožni. — **Pintarič Franciška**, Gerlinci hš. 124, p. Cankova: Draga Francika! Želeš mi zdravje i veselje od Marijike. To je jako lepa žela. Bog ti jo povrni. Zdrav ščem biti na düši i na teli, ka vam dosta dobroga dam v Ograceki, veseli pa v nedužnosti, kak ste vi, dragi dečica. Veselje nedužno, zdravo düšo i telo daj tüdi tebi i tvojim Marijika! — **Obečane nagrade**, »misijonske koledarčke« dobite, rešitelje vgank, po pošti domov.

Nove vganke

I. Sloven: »Ska Kraj i nadra ga — de, či-caj Eva šado!«
Mo, vina. Kak se to mora čteti?

II. Misijonarje idejo prek morja v dalne dežele med tujce i divje narode, da tem glasijo Jezušovo sveto vero. Za svoje trude dobijo v nebesaj neizmerno lepo krono, ki se bole sveti kak jezero sunc i so neskončno blaženi vso večnost. Mi, čeravno ne idemo ž njimi v tuji svet, vendar si lahko doma zaslužimo njihovo plačo, če njim od doma pomagamo predgati, krstiti i mešuvati.

Vgonite, draga dečica, što pomaga tu doma misijonarom predgati, krstiti i mešuvati, ka si zasluži njihovo plačo? Pomaga se njim na tri načine. Šteri so ti trije načini?

Ki pravilno vgoni obe vganki, dobi za nagrado lepo misijonsko knjigo pa rumenko. Rešitev se mora poslati do vüzma.

Mlada misijonarja

Miriam
(Nadaljevanje.)

dokler z bratcem ni zbežala,
da bi dala kri — življenje,
za nesrečnih duš rešenje.



Se Gospodu darovati
in misijonarja postati.
Kot Terez'ja sveta Španka,
ki imela ni obstanka,



To otroka silno mika...
Torej Lojzek in pa Rika
krasne delata načrte,
rišeta jih c'lo na prte,